

Iosif Țon se alătură prorocilor lui Baal

Scrisoare deschisă a păstorului Daniel Chiu

Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Evrei 12:13

Au fost o pacoste pentru poporul Domnului în vechime și au rămas o pacoste până în zilele noastre. Prorocii lui Baal. Au pretins că sunt proroci autentici, au dezvoltat un sistem de închinare foarte atractiv pentru cei mânați de fire, dar pretențiile lor nu a schimbat realitatea. Ei au rămas aceeași. Proroci falși, înșelându-se pe ei înșiși și înșelând pe alții. Se rugau țipând și sărind. Aiureau, crezând că sunt inspirați de Dumnezeu. Se rugau de dimineața până seara. Pe vremea lui Ilie poporul lui Dumnezeu era în mare confuzie. Unii susțineau că Iehova nu are nimic de a face cu acești proroci. Alții, dimpotrivă, susțineau că Baal este tot una cu Iehova, unul și același Dumnezeu, numit de populațiile feniciene Baal – Domnul, iar de evrei Iehova. Cei mai mulți erau înșelați de râvna prorocilor lui Baal, de rugăciunile lor fierbinți, de închinarea teatrală și de faptul că Baal „răspundea” rugăciunilor, mai ales celor legate de fertilitate. Ilie, profetul ales de Dumnezeu să demaște falsitatea sistemului de închinare la Baal, este proscris de Ahab și Izabela, declarat dușman al poporului Domnului, unul care nenorocește pe Israel, și este determinat să plece în pustie, dezamăgit de lipsa de interes a poporului lui Dumnezeu pentru închinarea autentică.

Câțiva ani mai târziu, la curtea lui Ahab stau adunați 400 de profeți cari se laudă în gura mare că sunt ai lui Iehova, dar în realitate proceau în funcție de interesele zilei, măgulind pe regele ucigaș și pe regina idolatră cu mesaje lor inspirate de duhurile de răătăcire, și încercând să-l liniștească pe Iosafat, care ceruse să fie întrebat Iehova cu privire la războiul la care fusese invitat de Ahab. Unul din acei proroci a luat niște coarne și cu abilități de cabotin declară că Iehova va da în mâinile lui Ahab pe dușmanii sirieni cu ajutorul acelor coarne. Elucubrațiile acestuia au fost crezute de toată curtea lui Ahab. Până și suspiciosul Iosafat, care a întrebat dacă nu mai este vreun profet al lui Iehova pe lângă cei 400, a fost în cele din urmă înșelat. Doar un profet a avut curajul să demaște falsitatea și să arate auto-înșelarea colegiului de proroci. Pentru aceasta a fost palmuit și pus în închisoare pentru a fi hrănit cu pâinea și apa întristării. Trebuie să adăugăm că încrederea lui Ahab în prorocii săi l-a costat viața.

Iată lupta dintre fals și autentic. Ea continuă și în vremea noastră. Prorocii falși atrag mulțimile credule cu rugăciunile lor lungi și strigate, cu muzica stridentă ce incită simțurile sexuale ale tinerilor lipsiți de minte, cu pretenția că sunt apostoli și fac vindecări, etc. Satana se preface în înger de lumină, ca să înșele și pe cei aleși, dacă ar fi cu puțință. Apostolii lui se prefac în apostoli ai Domnului. Consternat, apostolul Pavel scrie unei biserici ce se credea foarte spirituală: „Dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh, pe

care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!” Lucrarea lui Dumnezeu a fost contrafăcută și este contrafăcută; revelația lui a fost pervertită și este pervertită; adevărului i se substituie falsul după ce a fost machiat și fardat ca să pară autentic. Credulii, cei care nu cercetează duhurile, le cad victime cu duiumul.

Alte timpuri, alte fețe, dar același scenariu de înșelare a ușor-crezătorilor. Invocând lucrarea Duhului Sfânt și darurile Acestuia, cabotinii contemporani înșeală masele susținând că au revelație proaspătă de la Dumnezeu, pretinzând că vindecă pe bolnavi, că scot afară duhurile rele și că sunt însuflețiți de Duhul lui Dumnezeu să aducă „trezire” în poporul Domnului. Masele ignorante și carnale li se alătură cu miile. În fața „închinătorilor” vin fete îmbrăcate sumar, arătându-și mijlocul gol, făcând paradă cu trupul, și antrenate în cântece ce repetă mereu aceleași cuvinte până la obsedare, semănând așa de bine cu incantațiile șamanice. Tobele răpăiesc la fel ca în junglele africane. Ritmurile folosite de sălbatici pentru rituri de inițiere în practici sexuale condamnate de Dumnezeu, ritmurile acelea au fost împrumutate de noii „proroci și apostoli” ca preludiv la mesajul lor și la activitățile de „exorcizare și vindecare”. Mulțimile excitate prin cântări lascive și senzuale asistă apoi la un spectacol oferit de prorocii lui Baal. Aceștia comandă duhurilor prezente să plece. Apoi cer celor ce au nevoie de vindecare să treacă în față. Pe cei care au o boală funcțională îi declară vindecați. Pe femeile care ar dori să aibă copii și nu pot, prorocii lui Baal le cheamă în față, rostesc o incantație și le declară însărcinate! Celor infirmi, prorocii le cer să se ridice, deoarece au fost vindecați. Când aceștia nu se pot ridica, deși încearcă, sunt acuzați de necredință. Nu puterea și autenticitatea taumaturgului este pusă la îndoială, ci credința celui ce solicită vindecare!

Acești proroci ai lui Baal habar nu au că apostolii și profeții Domnului nu au dat niciunui om comanda să se ridice, și comanda lor să fi rămas fără putere! Apostolii au vindecat oameni născuți cu malformații și boli congenitale. Au înviat pe morți. „Apostolii” contemporani habar nu au că apostolia a fost un dar al primului veac limitat la un grup restrâns de oameni care L-au văzut pe Christosul înviat și au fost prezenți la lucrările lui în timpul celor trei ani și jumătate; habar nu au că apostolii Domnului au avut darul cunoștinței, au primit revelație direct de la Domnul. Pavel citează cuvinte ale Domnului Isus care nu sunt înregistrate în Evanghelii. El susține că a primit de la Domnul ceea ce spunea. Când „apostolii” contemporani pretind că au aceeași funcție și aceleași daruri ca apostolii Domnului, trebuie să îi întrebăm ce cuvinte ale Domnului Isus cunosc, care nu sunt înregistrate în Biblie, câți morți au înviat în fața altor oameni, care boli congenitale le-au vindecat printr-un cuvânt? De fapt, ei, care sunt proroci, ar trebui să știe dinainte care oameni au credință, și care nu au credință pentru vindecare, ceea ce i-ar ajuta să nu își risipească energiile poruncind unora să se scoale și să umble, și doar apoi, când vindecare nu survine, să invoce lipsa de credință a acestora. Halal așa proroci! Dar niciunul din cei ce îi urmează nu își pune astfel de întrebări, niciunul „nu se coboară în ei înșiși” să observe lipsa de logică a acestor impostori și inconsistența pretențiilor lor.

Ca și prorocii de odinioară ai lui Baal, care antrenau masele în prostituție sacră, acești proroci „trăiesc în plăceri ziua nămiaza mare. Ca niște întinați și spurcați, se pun pe

chefuit la mesele lor de dragoste... Le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcătuire. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sunt niște blestemați!” Sunt obsedați sexual, și lucrul acesta transpare mereu la întrunirile lor. Oamenii care îi cunosc de aproape știu de escapadele lor amoroase. Sunt lacomi de bani, trag la hotele de cinci stele, după ce au colectat banii credulilor. Pretind că exorcizează duhurile, când ei înșiși sunt însuflețiți și posedați de duhuri rătăcitoare. Făgăduiesc altora slobozenia, când ei înșiși sunt robiți de imoralitate. Scripturile avertizează că „mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și din pricina lor calea adevărului va fi vorbită de rău.”

De curând s-a hotărât să îi urmeze și predicatorul Iosif Țon. Conștient de imaginea pătată a acestor proroci, Iosif Țon ne cere să nu ne uităm la „naivități și excese” nici la „unele aspectele exterioare stângace.” El ne asigură că are discernământ spiritual, și cere cititorilor săi să accepte evaluarea lui cum că străjerii lui Baal nu sunt o mișcare primejdioasă, ci reprezentanții unei treziri veritabile. Decizia lui Țon de a-i urma este surprinzătoare pentru unii, dar pentru cei ce l-au cunoscut de aproape, nu este nimic surprinzător. Dotat cu o inteligență ieșită din comun, cu ambiții mari, dar lipsit de smerenie, Iosif Țon a fost o pradă ușoară a duhurilor de rătăcire ce bântuie în vremea noastră. Biblia avertizează că cei mândri vor cădea în „osânda Satanei.”

Activitatea lui Iosif Țon extinsă pe parcursul a mai multe decade este o dovadă că datorită mândriei a luat tot timpul decizii carnale, care i-au subminat viața spirituală. Sub comuniști, a crezut că poate să aibă un dialog cu ei prin care să câștige drepturi pentru credincioșii bapțiști din România. Mândria aceasta l-a dus la trădarea fraților cu care s-a antrenat în lupta pentru drepturi ale credincioșilor, și la cooperarea cu securitatea. După ce la începutul anilor '70 a proclamat cu curaj poziția sa de luptător pentru drepturi religioase, la sfârșitul acelei decade a fost deja îngenunchiat de securitate și el însuși condamna pe cei care se antrenaseră în lupta pentru drepturi după exemplul său.

În 1978 m-a chemat la o întrevedere pentru a verifica poziția mea cu privire la evenimentele ce aveau loc în țară, și mai ales incidentul de la Caransebeș, unde patru frați de ai noștri au fost maltratați de securitate, arestați și condamnați. I-am spus că el are o datorie morală să apere pe acești frați, deoarece ei s-au avântat în luptă pentru drepturile credincioșilor la îndemnul său. I-am adus aminte de opuscului ce l-a publicat intitulat „Cine își va pierde viața” în care a cerut credincioșilor să lupte fără frică pentru credință și pentru a câștiga în practică drepturile garantate de constituție, chiar dacă ar fi să plătească cu viața. I-am arătat că cei de la Caransebeș au ascultat de îndemnul său, și este de datoria lui să îi apere, nu să îi condamne, așa cum a făcut-o. Mi-a răspuns că chemarea lui nu este să „facă politică,” ci să predice Evanghelia. Când i-am pus înainte declarațiile lui anterioare, acțiunile făcute împreună cu frații Pavel Nicolescu, Aurel Popescula, Filip Dincă și alții, mi-a răspuns că acești oameni antrenează tineretul bisericilor într-o acțiune primejdioasă și el are obligația să condamne acțiunile acestor frați. Iată o decizie carnală a lui Iosif Țon, aceea de a trece din câmpul persecuțiilor în câmpul celor ce persecută. Această decizie l-a înstrăinat de mulți frați ce l-au asistat, l-au înconjurat cu dragoste. Prieteni de ai săi apropiați au constatat cu dezamăgire că el i-a trădat și a trecut de partea conducerii corupte a Uniunii Baptiste și a securității. Dovadă a trădării lui nu sunt doar declarațiile lui prin care se eschiva de la orice angajare și condamna pe cei activi în

revendicarea drepturilor religioase, ci și felul în care întreținea relații cu securiștii. Nu e de mirare că în timp ce frații menționați erau interogați și bruscați de securitate, Iosif Țon stătea la cafea cu persecutorii. Ei, frații lui, erau palmuiți și maltratați, iar el avea întrevederi amicale cu securiștii unde făcea concesii și se angaja să condamne pe frații săi. Astfel, într-o scrisoare deschisă a condamnat pe luptătorii menționați anterior și s-a declarat de partea conducerii Uniunii Baptiste, care, a spus el, „deși este o curvă este mama noastră.” Iosif Țon și-a trădat prietenii care l-au susținut și apărat riscându-și libertatea și viața pentru el.

A fost trimis de securitate în America cu misiunea de a face țările Apusului binevoitoare României prin contactarea unor personalități baptiste cu influență pe lângă guvernele american și englez. Oficial a pretins că a fost expulzat din România. În realitate a fost trimis cu o misiune secretă, aceea de a crea o imagine bună în Apus a guvernului ceaușist și a României comuniste. Ajuns în America s-a declarat din nou apărătorul libertății religioase a credincioșilor din România. Securitatea română a rămas consternată. Iosif Țon îi trăda acum pe securiști și trecea din nou de partea persecutaților. Mândria l-a împiedicat însă să mărturisească slăbiciunea ce a manifestat-o în România în relație cu securitatea legându-se să îi servească în Apus. Drept urmare a trădării, serviciile secrete române au dat la iveală două declarații de ale sale scrise de mână către securitate prin care recunoștea că are o misiune în Apus și își va îndeplini această misiune, dar să nu fie împins și grăbit, deoarece unii deja îl suspectează de colaborare. Expertiza grafologică a stabilit că declarațiile îi aparțin. Confruntat cu aceste dovezi, în loc să mărturisească, Iosif Țon a ales să mintă, pentru a scăpa cu fața curată, declarând mai întâi că una din declarații este contrafăcută, ca apoi să declare că amândouă sunt contrafăcute. Mândria l-a împiedecat de fiecare dată să își recunoască greșelile. Admirația tuturor credincioșilor români față de Țon și față de alți colaboratori ar fi crescut, dacă aceștia ar fi recunoscut imediat după căderea guvernului ceaușist că au căzut în cursa colaborării cu autoritățile comuniste. Apostolul Petru a fost restaurat de Domnul Isus, și repus în funcție după ce a plâns pentru greșala lui. Cu certitudine că și Iosif Țon ar fi putut fi restaurat de Domnul la slujiri superioare, dacă s-ar fi smerit și și-ar fi recunoscut zig-zag-urile. Nepocăința și mândria l-au împins însă la alte fapte necugetate.

Dorința de a avansa l-a făcut să fie un oportunist. Poziția lui teologică a fost întotdeauna determinată de interesele de moment ce le-a avut. În România a fost amilenist, deoarece Alianța Baptistă Europeană era de orientare amilenistă. La o discuție ce am avut-o cu el pe teme escatologice, a acuzat poziția premilenistă de iraționalitate, deoarece – spunea el – premilenismul susține teza unui mileniu în care atât oameni înviați cât și oameni în trup neglorificat vor locui împreună, ceea ce este irațional. După câțiva ani de sejur în America, a lăsat să se înțeleagă că are convingeri premileniste, mai mult, a susținut că el întotdeauna a avut această poziție. Amintindu-i de discuțiile avute, mi-a spus că lectura cărții Apocalipsa l-a determinat să adopte premilenismul, la care i-am spus că motivul real al schimbării teologiei sale nu îl constituie lectura biblică, ci oportunismul său. Iosif Țon și-a dat seama că nu va putea obține fonduri de la bisericile baptiste americane, deoarece acestea subscriu la premilenism. Imediat ce a înțeles acest lucru el și-a mlădiat poziția teologică și a pretins că e adeptul premilenismului ca să aibă acces la aceste fonduri. În concepția lui Iosif Țon, teologia poate fi schimbată de la un an la altul, în

funcție de interesele presante ce stau în față. Instabilitatea sa pe planul alianțelor era completată de instabilitatea doctrinară, teologică. O trestie bătută de vânt se înclină în toate direcțiile. Acum Iosif Țon a ajuns să aibă convingeri harismatice. Mulțimile antrenate într-o astfel de mișcare sunt foarte ispititoare pentru Iosif Țon. Vom vedea câtă vreme va rămâne lângă aceste convingeri.

Mândria, asociată cu dorința de a fi în față, l-a făcut pe Iosif Țon să recurgă uneori la acțiuni reprobabile și fapte condamnabile din punct de vedere moral. Astfel, recurgând la șantaj și alte manifestări firești a reușit mereu să se împingă în față. La Ploiești, pe la mijlocul anilor '70 și-a făcut o partidă cu care a dat la o parte pe păstorul existent, pentru a se instala el acolo. La Oradea l-a împins afară din slujba de păstor pe fratele Liviu Olah, cel care fusese folosit de Domnul să facă o mare trezire spirituală, și i-a luat locul. Venit în America a plănuit să preia conducerea Societății Misionare Române. Felul în care a ajuns președintele Societății Misionare Române este simptomatic. Inițial, se părea că cercul de conducere al Societății în frunte cu Peter Truța îi va transmite ștafeta cu toată încrederea. Se plănuia întrunirea anuală a Societății în care să se realizeze schimbarea. Între timp, informații incomode din România au sosit în America, și președintele Peter Truța și-a exprimat îngrijorarea în consiliul de conducere al Societății. Iosif Țon l-a luat de o parte pe Peter Truța și l-a avertizat și amenințat că dacă nu va fi instalat ca președinte al Societății, el, Iosif Țon, va face o altă societate misionară română și o va distruge pe cea existentă. Nedorind să își vadă munca de o viață compromisă, Peter Truța i-a cedat conducerea. Șantajul a rămas o armă preferată a lui Iosif Țon și după căderea comunismului. Reîntors în România, datorită ambițiilor și mândriei, a avut pretenția să fie Rectorul Institutului Emanuel și păstor principal în Biserica Baptistă Emanuel. A intrat în conflict cu ceilalți lucrători și a încercat mai întâi să îi cumpere cu dolari, și mai apoi să îi șantajeze prin oprirea fondurilor care veneau din Apus pentru Institut. S-a lovit însă de determinarea acelor lucrători de a nu se lăsa nici cumpărați, nici șantajați. A plecat de la Oradea în dizgrație, dar public a pretins că Domnul îl cheamă la o nouă lucrare.

Datorită mândriei și a dorinței de a se sui tot mai sus, a sacrificat mereu pe colaboratorii săi de care nu mai avea nevoie. Nu știu dacă vreodată Iosif Țon s-a întrebat de ce prietenia lui cu cei ce îl asistau se termina mereu în conflict și înstrăinare. A fost dornic să fie în fruntea unor mișcări majore. A inițiat mișcarea de luptă pentru drepturi religioase în România, dar când a fost să plătească prețul, a trădat. A făcut greșeli majore care l-au îndepărtat din Biserica Emanuel și din Institutul Emanuel. În loc să își recunoască greșelile, a luptat împotriva acestor instituții, crezând că le aduce la picioarele lui prin amenințări și șantaj. A pregătit și promovat un curs de viață spirituală, sperând să devină învățătorul păstorilor români, dar când nu a obținut rezultatele scontate, l-a abandonat. Cursul era plin de idei ale curentului eretic numit *gândire pozitivă* pe care le-a adoptat fără discernământ din publicațiile vremii. Iosif Țon a ignorat în acele prelegeri rolul Duhului Sfânt în sfințire și a promovat ideea că noi, prin efortul nostru eliminăm păcatele din viața noastră. Mai mulți păstori români au identificat această poziție ca fiind o variantă a pelagianismului, o erezie combătută de Augustin. Pelagianismul a devenit în timp doctrina Bisericii Catolice. Dacă cineva a avut o concepție defectuoasă despre rolul Duhului Sfânt, aceia nu au fost pastorii bapțiști români, ci însuși Iosif Țon. Semănând cu

cei descriși în Iuda 12 (nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi), Iosif Țon s-a postat acum în cealaltă extremă. Acum i se pare că poate călători pe valul creat de mișcarea prorocilor lui Baal, și s-a declarat adept al unei alte teologii, total opusă celeia pe care a susținut-o cu câțva timp înainte. De aceea este gata să confecționeze o mărturie plină de miracole și semne de care nu a știut nimeni niciodată nimic până la publicarea ei.

Articolul său recent, *De ce sunt carismatic*, este plin de explicații dubioase și defectuos construite. În acest articol Iosif Țon susține că a primit daruri miraculoase ale Duhului Sfânt (inclusiv vorbirea în limbi) la o întrunire a unor harismatici conduși de Ted Kent, imediat ce a ajuns în Anglia în 1968. După acest „botez” Duhul Sfânt i-a călăuzit în direcții diferite pe Iosif Țon și pe cei din grupul harismatic. Iosif Țon a avut clară călăuzirea că trebuie să meargă la Oxford, pe când „*unul din grup mi-a spus că Duhul îmi transmite prin ei să nu merg la Oxford, ci să rămân cu ei și să învăț totul de la ei.*” Dacă Ted Kent a fost canalul binecuvântării sale cu darul vorbirii în limbi, cum se face că Ted Kent a fost însuflețit de un duh de rătăcire, și i-a cerut să nu meargă la Oxford, unde Țon avea „călăuzire” clară să meargă? Cum se face că același Ted Kent, s-a înfuriat la comunicarea „călăuzirii” primite de Iosif Țon și l-a dat afară din casă? Ce duh l-a însuflețit pe acel om? Ce duh a fost transmis prin mâinile sale când și le-a pus peste Iosif Țon? Toată povestea este foarte dubioasă. Dacă Iosif Țon a avut o experiență așa cum pretinde (se pare că mărturia a fost fabricată cu scopul de a câștiga admirația harismaticilor), această experiență nu a fost de la Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu nu se neagă pe Sine dând călăuziri contradictorii.

În aceeași declarație Iosif Țon pretinde că a primit și darul prorociei și drept mostră a duhului profetic din el ne spune că „*în iunie 1977 am avut o iluminare și o viziune prin care am înțeles, „am văzut” cum comunismul se va prăbuși dintr-o dată. Toți experții seculari și toți „profeții” spuneau că comunismul va birui peste toate popoarele lumii. Împotriva tuturor, am început să spun la Radio Europa liberă să fim plini de încredere că comunismul se va prăbuși și ne vom întoarce în România. Apoi am avut „înțelegerea” că Uniunea Sovietică se va destrăma și am spus-o și pe aceasta la radio. Acestea erau profeții în sensul de prevestire a unor evenimente care se vor petrece în viitor.*” În ce privește darul profeției, Iosif Țon probabil că îl are, numai că este darul profeției mincinoase. Dacă a avut acea descoperire despre căderea comunismului în 1977, de ce nu a proferat-o public? De ce nu a scris-o alb pe negru în 1977, așa încât nimeni să nu se îndoiască acum? Cum se face că în 1981, la Chicago într-o conversație pe tema comunismului a spus tocmai contrariul? Vorbele lui au fost:”Să părăsim ideea întoarcerii în România. Locul nostru este în America, și aici trebuie să activăm, părăsind gândul reîntoarcerii în locul de unde am plecat.” Când i s-a spus că China experimenta o deschidere spre lumea Vestului și spre Evanghelie, Țon a declarat că România este o țară din lagărul sovietic, acest lagăr nu se va deschide niciodată pentru Evanghelie, și prin urmare să ne resemnăm cu gândul că nu ne vom mai întoarce în România. Probabil că în anul 1981 uitase de revelația ce o primise în 1977. Interesant este că abia atunci când Gorbaciov a început glasnost-ul și perestroika, Țon a început să spună că lagărul sovietic se va deschide pentru Evanghelie. Când comunismul a început să cadă, Țon a fost gata să declare că el a avut viziunea acestei căderi dintotdeauna. Îl provoc să producă din emisiunile sale la radio sau din scrierile sale de dinainte de Gorbaciov profețiile cu privire

la căderea comunismului în următorii câțiva ani. Până atunci rămâne totuși profet, dar unul mincinos. Astfel de pretenții neadevărate pot înșela numai pe cei sunt deja înșelați, pe închinătorii lui Baal. Dacă este proroc să ne spună ce se va întâmpla în anii următori pe scena politică și religioasă a lumii!

În ce privește darul exorcizării, Iosif Țon pretinde că a scos un duh rău cu rugăciune prin punerea mâinilor. „Și am avut și cel puțin un caz de scoatere a unui duh rău dintr-un om prin rugăciune cu punerea mâinilor și înțeleg că Duhul Sfânt vrea să mă folosească și în domeniul acesta.” Noul convertit la mișcarea harismatică nu este conștient că mâinile nu se pun peste îndrăciți. Domnul Isus nu și-a pus mâinile niciodată peste o persoană îndrăcită. Mâinile se pot pune doar peste cei bolnavi, dar nicidecum peste îndrăciți. Din nou vedem cum experiențele lui nu se potrivesc cu informațiile Scripturii. Iată deci cât de autentice sunt „darurile” pe care le-a primit Iosif Țon.

În ce privește explicația încetării exercitării vorbirii în limbi („După acea scurtă vreme, am încetat să mă rog în limbi. De ce? Fiindcă am constatat că darul meu principal este acela de învățător. Ca învățător, lucrul fundamental este să înțeleg.”), pentru că el are darul de învățător, Țon este cu totul ignorant de faptul că Pavel a avut darul de învățător, dar prezența acelui dar nu a eliminat exersarea darului vorbirii în limbi, din moment ce el spune corintenilor că vorbește în limbi mai mult decât ei toți. Explicația lui Țon rămâne una trasă de păr. Dacă darul vorbirii în limbi poate înceta în cazul unui individ, de ce nu ar putea înceta la nivelul comunității celor credincioși? Probabil că noul convertit la harismatism nu s-a gândit prea bine la implicațiile explicațiilor sale, care din conveniente pot deveni foarte incomode.

În ce privește pretenția că Dumnezeu îi vorbește cu voce audibilă și îi oferă informație pe care el trebuie să o dea oamenilor, și că el are dreptul să spună: „Iată ce mi-a spus Domnul,” această pretenție nu înseamnă nimic mai mult și nimic mai puțin decât că de acum spusurile lui Iosif Țon pot fi adunate într-o colecție, deoarece sunt inspirate, fiind vorbele lui Dumnezeu și de aceea pot fi puse alături de celelalte Scripturi. Iosif Țon deja și-a câștigat un loc alături de Joseph Smith, Ellen White, papa Bisericii Catolice vorbind ex cathedra, etc. O astfel de pretenție implică faptul că revelația lui Dumnezeu nu a fost finală în Isus Christos, și nici suficientă. Avem nevoie de Iosif Țon și de alți profeți să ne dea restul revelației lui Dumnezeu.

În ce privește discernământul lui Iosif Țon cu privire la mișcarea la care a aderat este suficient să îi cităm vorbele: „...este o mișcare tânără și ea încă nu s-a definit suficient de bine.” Cum poate un om călăuzit de Duhul lui Dumnezeu să se alătore unei mișcări care nu s-a definit suficient?

Vai, cum s-a înnegrit aurul...

Pastor Daniel Chiu,
Chicago,
Logos Baptist Ministries